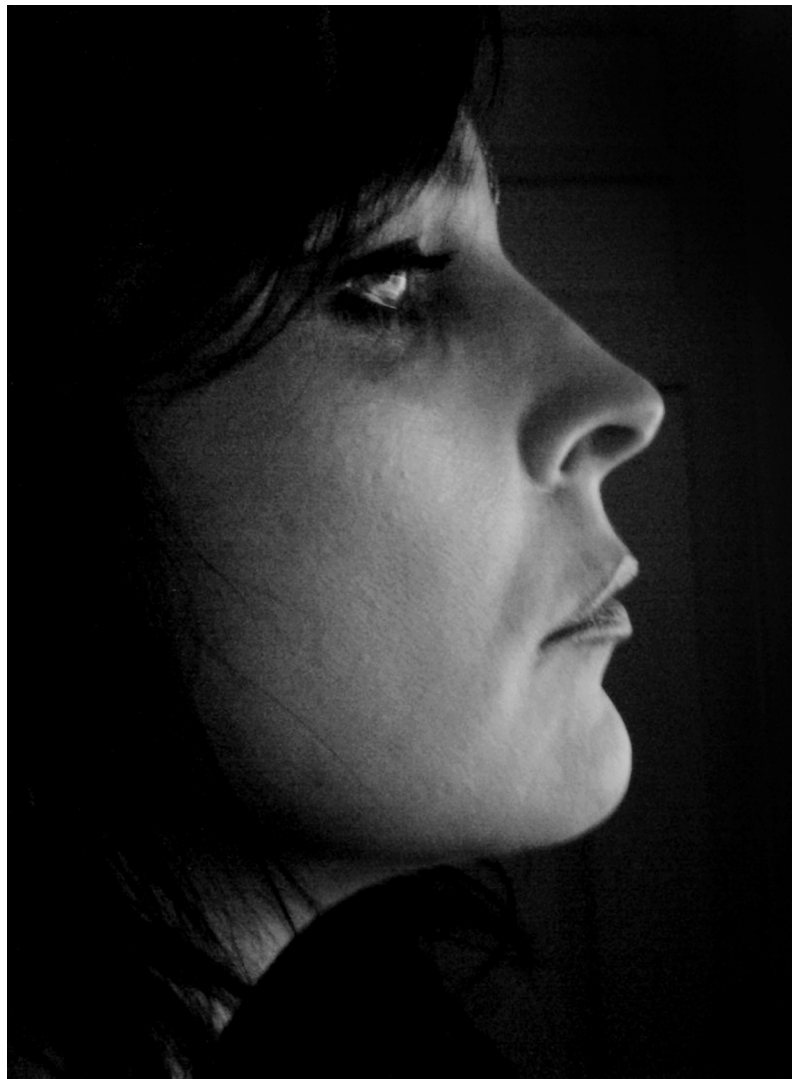
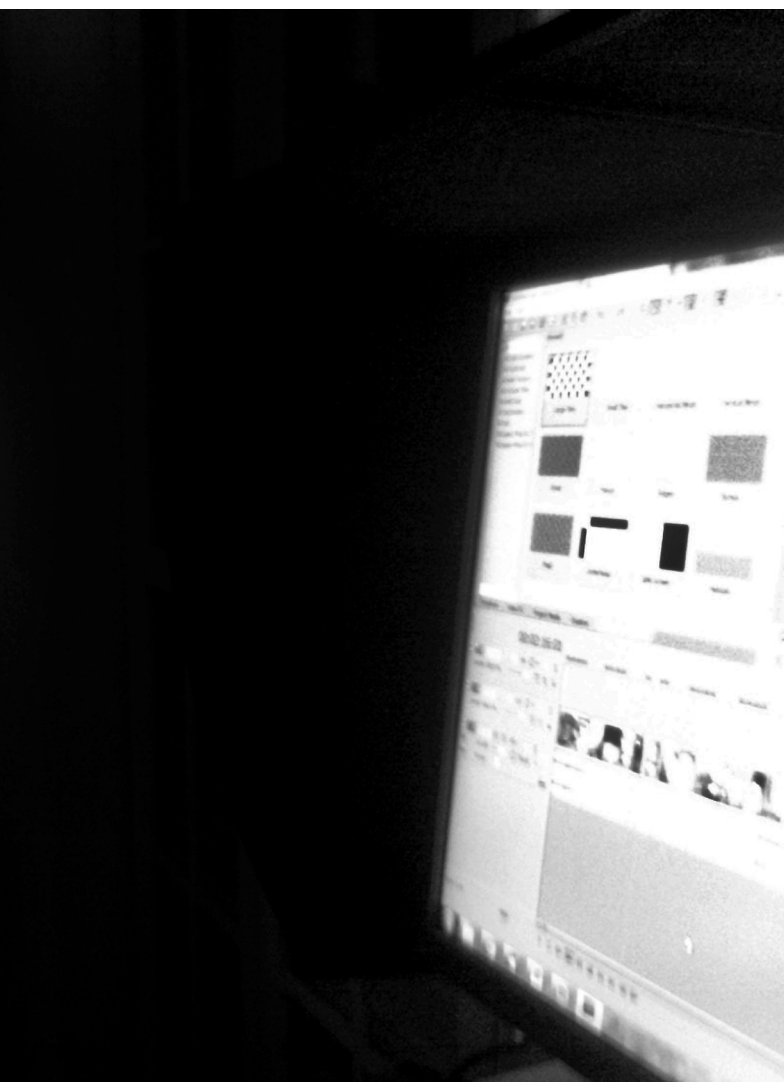

HENRIËTTE VAN GASTEREN

Intuïtief is misschien wel de beste term voor het werk van schrijfster en fotograaf Henriëtte van Gasteren, ook wel bekend als Lilith (Love). Samen met Phonographer bespreekt zij haar werk, de intuïtieve inspiratie en hoe een zware reguliere camera prima naast een effectieve smartphonecamera kan staan.

Geboren in Sevenum, als jongste van twee, hield de kleine Henriëtte al vroeg van schrijven, tekenen en koken. Vooral het schrijven had haar aandacht, tot ze in 2005 van iemand een tweedehands webcam kreeg en ontdekte dat ze met haar gezicht ook verhalen kon vertellen. Door deze ervaringen was de overstap naar een reguliere camera dan ook snel gemaakt. Vanaf die tijd moest het schrijven compleet plaatsmaken voor fotografie.

Het in beeld vastleggen van haar leven werd een uitlaatklep. Vooral in moeilijke tijden was dit voor Henriëtte een manier om met zichzelf en de wereld om te gaan.

Lilith

In 2005 was daar een naamswijziging voor nodig, van Henriëtte naar *Lilith*. De door Henriëtte intuïtief aangenomen naam Lilith stond voor haar sterke kant, haar overleving. Als Lilith gebruikt Henriëtte zelfportretten om haar visie te vertellen over de positie van vrouwen vandaag de dag in onze samenleving. Thema's als identiteit, genderrollen, vrijheid, gelijkheid, religie durft Lilith aan de kaak te stellen. De positieve en negatieve aspecten van menselijke ervaring spelen hierbij een terugkerende rol. >

In tegenstelling tot wat er vaak wordt verwacht, is noch Henriëtte, noch Lilith, in real life een exhibitionistisch persoon. Haar naakte lichaam zet zij in wanneer een afbeelding daarom vraagt, wanneer het verhaal dat eist, maar nooit vanuit een narcistische behoefte tot exhibitionisme. Lilith wil een voorbeeld zijn van realisme, inclusief striae en een ouder wordend lichaam.

Wakker schudden

Of het nu Lillith is of Henriëtte, momenteel fotografeert ze nog steeds met beide camera's: een *Nikon D800* en een *Huawei P20 pro smartphone*, met de drijfveer om

ervaringen te delen en mensen stil te laten staan bij zaken die vanzelfsprekend lijken, maar het vaak niet zijn. Dat haar voorkeur bij zelfportretten ligt, mag na het zien van de afbeeldingen duidelijk zijn, maar ook documentairefotografie trekt aan de schrijver in haar, de verteller, die voortdurend opduikt. Hierbij probeert ze bewust te provoceren, in de zin van 'wakker schudden'. De grens opzoeken van censuur wil ze niet en op social media, haar communicatieplatform, volgt ze braaf de regels zonder het zichzelf al te moeilijk te maken. Dat ze toch regelmatig in opspraak komt, ziet ze op die momenten niet aankomen. Een keurige dikke balk ➤

over haar ontblote borsten heeft een blokkade van dertig dagen op social media niet kunnen voorkomen. Haar rechterhand in de lange degelijke onderbroek bleek aanstootgevend genoeg en tegen de regels. Al kan ze zich er niet zo druk over maken en wacht rustig de dertig dagen af.

Banquet (2008)

Als alleenstaande moeder van drie kinderen werkte Henriëtte in de begindagen vaak thuis. Ondanks dat fotografie een niet weg te denken onderdeel is in haar leven, komt het moederschap voor haar op de eerste plaats, gevoed door het overlijden van haar eigen moeder op jonge leeftijd en het gemis dat ze hierdoor heeft ervaren. Als de kinderen naar school waren, kon Henriëtte haar leven in beelden vangen en hebben diverse projecten haar lens gepasseerd. Zo ontsproot in 2008 het idee voor het zelfportret 'Banquet'.

Dat creativiteit in het balanceren van moederschap met werk nodig is, bleek ook tijdens het maken van 'Banquet' toen Henriëtte, vlak na de aanschaf van de varkenskop, rechtsomkeert kon maken richting school, om zichzelf daarna thuis te vinden met een zieke dochter en een beperkt houdbare varkenskop. Met de combinatie 'waar een wil is, is een weg' en inventief moederschap is 'Banquet' nog diezelfde dag gerealiseerd op de eigen eettafel, met een dochter die niets méér heeft >

meegekregen dan de vreemde geur die na afloop van de shoot nog steeds waarneembaar was in de huiskamer. Zoals veel werken met een bijzonder verhaal viel ook deze in de prijzen, belandde in de nationale schijnwerpers en werd toegevoegd aan de collectie van Museum van Bommel van Dam in Venlo.

De pastoor (2013)

Dat haar werk niet alleen prijzen maar ook kritiek oplevert, blijkt in 2013 als een pastoor haar werk in een parochieblad becommentarieert met 'Als je het als kunst wilt zien moet je niets aan de ogen hebben en niets tussen de oren.' Henriëtte, vrouw van de dialoog, nodigt de pastoor uit om samen het werk te bekijken en te bespreken. Zij hoort graag wat anderen van haar werk vinden en vindt kritiek belangrijk, mits onderbouwd. Het leert haar met anderen ogen naar het eigen werk te kijken.

Het gesprek met de pastoor heeft, na enige twijfel van diens kant, een heus zelfportret tot gevolg, met de pastoor in de hoofdrol en een nieuwe serie wordt geboren: 'Bit Player'. Een serie die de buitenwereld laat zien dat twee werelden van verschil, samen iets moois kunnen realiseren. Ondanks dat zichzelf in deze

EEN
LICHAAAM
DAT DE
BIKKELHARDE
LEEFTIJDSDANS
NIET ONTSPRINGT

zelfportretten een bijrol heeft, is Henriëttes manier van werken hetzelfde gebleven. Regie, licht, props, make-up, nabewerking, alles zelf en als vanouds met camera, statief en afstandsbediening.

Vleugellam

De serie 'Skinny dipping', haar eerste echte serie met de smartphone, kwam tot stand in de jaren 2013-2015. Henriëtte had weinig ruimte om met een reguliere camera aan de slag te gaan. Voelde zich vleugellam, had amper tijd en kon ik zichzelf niet uiten, wat voelde als verdrinken, stikken. Het bad was de enige plek waar ze tot rust kwam.

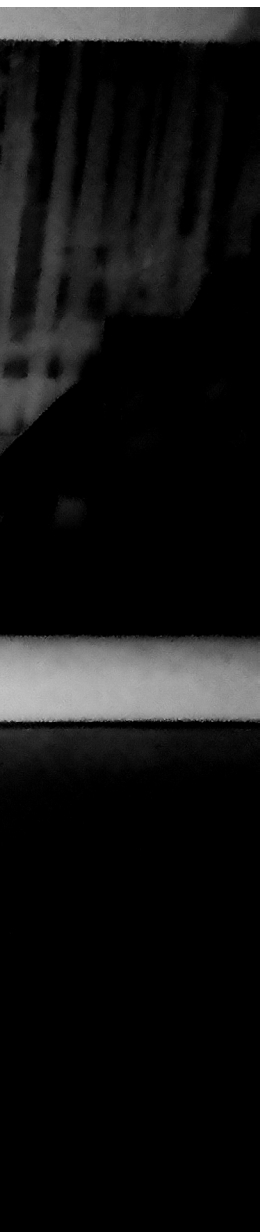

Drie jaar lang heeft ze zichzelf gefotografeerd en gefilmd. Eerst in zwart-wit en zonder zich er echt van bewust te zijn, plotseling in kleur. Niet met de intentie om een serie te maken, maar gewoon om zich te uiten. Later kon ze vertellen dat het bad als een baarmoeder voor haar is geweest, de rust, teruggeworpen op het water, zichzelf en de telefoon. Alles zonder vooropgezet plan, intuïtief, maar achteraf gezien heel logisch.

Als een rups-pop-vlinder groeiden zowel Lilith als Henriëtte dichter en dichter naar elkaar toe. Een tweede wedergeboorte zoals ze in haar boek omschrijft. Haar leven had weer kleur gekregen en ze kon het zwart-wit waarderen.

Nu Henriëtte en Lilith dichter naar elkaar toe gegroeid zijn, heeft Henriëtte 'Lilith' minder nodig om zich te uiten zoals zij dat wil. Het intuïtieve zit er nog even hard in, duidelijk haar kracht. En Lilith blijft, maar Henriëtte mag er zijn, net zo sterk. De combinatie van beide werelden zorgt voor opzienbarende fotografie. Zo werkt zij momenteel aan de series 'Lonesome Hotel' en 'Headless Way' waarbij ze zowel de Nikon als de Huawei gebruikt. Stoppen met fotograferen zal Henriëtte nooit als het aan haar ligt, ook al wordt zij elke dag geconfronteerd met een lichaam dat de bikkelharde leeftijdsdans, evenals ieder ander, niet ontspringt. Vol overgave, met de lijn van een schrijver, fotografeert ze met de kracht van Lilith; Henriëtte. <